

ZYGMUNT MIŁOSZEWSKI

Hnev

premedia

*Od dvojnásobného držiteľa
CENY VEĽKÉHO KALIBRU
pre poľskú detektívku roka*

premedia

Edícia LABYRINT:

1. Karin Fossum: Evino oko
2. Karin Fossum: Neobzeraj sa
3. Louise Penny: Tak vchádza svetlo
4. Zygmund Miłoszewski: Zrnko pravdy
5. Jørn Lier Horst: Poľovné psy
6. Karin Fossum: Kto sa bojí vlka
7. Jørn Lier Horst: Jaskynný muž
8. Zygmund Miłoszewski: Zapletení
9. Louise Penny: Dlhá cesta domov
10. Jørn Lier Horst: Na zimu zatvorené
11. Gard Sveen: Posledný pútnik
12. Karin Fossum: Keď diabol svieti na cestu
13. Zygmund Miłoszewski: Hnev
14. Marek Krajewski: Charónove čísla
15. Jørn Lier Horst: Zaslepenosť

ZYGMUNT MIŁOSZEWSKI

Hnev

*Z polštiny přeložil
Alexander Horák*

premedia

Edícia LABYRINT, 13. zväzok

Preklad tejto knihy vznikol
s príspevkom Literárneho fondu

582 S.A. podporila vydanie tejto knihy

Zygmunt Miłoszewski
HNEV

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Jazyková redakcia Martin Grbjar, zodpovedný redaktor Ján Gregor
Grafická úprava textu Izabela Koska
Obálka Martin Mistrík (www.zelenaluka.sk)

Copyright © Grupa Wydawnicza Foksal, 2014
Slovak edition © Premedia Group, s.r.o., 2015
Translation © Alexander Horák, 2015
ISBN 978-80-8159-192-1

pre Martu

TERAZ

Predstavte si dieťa, ktoré sa musí schovávať pred tými, ktorých lúbi. Robí všetko, čo robia aj iné deti. Stavia si z kociek veže, naráža do seba autíčkami, rozpráva sa s plyšákmi, kreslí si domčeky pod usmíatym slnkom. Dieťa je dieťa. Ale zásluhou strachu to všetko vyzerá inak. Veže sa nikdy nezrúti. Autíčka do seba skôr ťuknú ako narazia. Plyšáky sa rozprávajú pošepky. A voda v poháriku s farbami sa rýchlo mení na brečku vo farbe mútnej sivej. Dieťa sa bojí ísť vymeniť vodu a tak sa nakoniec všetky farby zakalia brečkou z pohára. Každý nový dom, usmiate slnko a strom nadobúdajú rovnakú farbu zlej, sivomodrej černe.

Takouto farbou je dnes večer namalovaná varmská krajinka.

Hasnúce decembrové slnko nedokáže vylúdiť žiadne farby. Nebo, stromoradie, dom pri lese a blatistá lúka sa líšia iba odtieňmi čiernej. Každou minúťou sa zlievajú čoraz viac, až sa nakoniec jednotlivé časti nedajú rozlíšiť.

Monochromatické nokturmo zívajúce chladom a prázdnotou.

Je ťažké uveriť, že v tejto mŕtvej krajinke žijú v čiernom dome dvaja ľudia. Jeden už ledva-ledva a druhý intenzívne a zároveň ťaživo. Spotený, zadýchaný a ohlušený dunením vlastnej krvi v ušiach sa pokúša vyhrať nad bolesťou svalov, lebo chce čo najrýchlejšie dovieť vec do konca.

Tento človek sa nedokáže zbaviť myšlienky, že vo filmoch to vyzerá trochu inak a že by po titulkoch mali dávať upozornenie: „Vážení diváci, upozorňujeme vás, že vražda si v skutočnosti

vyžaduje zvieraciu silu, dobrú koordináciu pohybov a predovšetkým výbornú kondíciu. Doma to neskušajte.“

Len samotné udržanie obeť dá zabráť. Telo sa bráni pred smrťou všetkými možnými spôsobmi. Ťažko to nazvať bojom, je to skôr niečo medzi krčom a epileptickým záchvatom, všetky svaly sa napínajú a obeť vôbec neslabne, ako to opisujú v románoch. Čím bližšie ku koncu, tým je silnejšia a o to viac sa svalové bunky snažia využívať zvyšky kyslíka, aby vyslobodili telo.

Kyslík im preto netreba dať, inak sa všetko začne odznova. Obeť nestačí zvierať tak, aby sa nevytrhla, treba ju dusiť. A dúfať, že ďalší krč bude už tým posledným a na iný už nezvýšia sily.

Ale zdá sa, že obeť má sily nekonečné množstvo. Vrah presne naopak. Ostrá bolesť preťažených svalov v ramenách sa stupňuje a prsty meravejú, začínajú odmietať poslušnosť. Vidí, ako sa pomaly, milimeter po milimetri, kľžu po spotenom krku.

Myslí si, že to nezvládne. A v tomto momente telo pod jeho dľaňami nečakane znehynie. Oči obeť sa stanú očami mŕtvoly. Videl ich už vo svojom živote dosť veľa na to, aby to dokázal spoznať.

Napriek tomu nedokáže odtrhnúť ruky, z celej sily dusí mŕtvolu ešte nejaký čas. Chápe, že ho ovláda hystéria, ale napriek tomu zviera ruky čoraz silnejšie, nehľadiac na bolesť v dlaniach a ramenách. Zrazu hrtan pod jeho palcami nepríjemne zapadne. Vystrašene povolí zovretie.

Vstane a pozerá na mŕtvolu pri svojich nohách. Uplynú sekundy, potom minúty. Čím dlhšie stojí, tým viac nie je schopný pohybu. Nakoniec sa prinúti zobrať si kabát prevesený na operadle stoličky a prehodiť si ho cez plece. Opakuje si, že ak nezačne rýchlo konať, jeho mŕtvola sa o chvíľu pridá k tej, čo leží na podlahe. Čuduje sa, že sa tak ešte nestalo.

Ale na druhej strane, myslí si prokurátor Teodor Szacki, nie je práve to tým, po čom teraz najviac túži?

PREDTÝM

PRVÁ KAPITOLA

pondelok 25. novembra 2013

Vedci na myšiach dokázali, že mužský chromozóm Y sa dá v úplnosti vyčleniť bez dôsledkov na jeho reprodukčné schopnosti. Sexmisia sa práve stala vedecky možnou. Svet žije udalosťami na Ukrajine, ktorej vláda oznámila, že nepodpíše asociačnú dohodu s Európskou úniou. V Kyjeve vychádza do ulíc 100-tisíc ľudí. Medzinárodný deň boja proti násiliu páchanému na ženách. Štatistiky hovoria, že 60 percent Poliakov pozná aspoň jednu rodinu, v ktorej je žena obeťou násilia a 45 percent žije alebo žilo v rodine, v ktorej k násiliu došlo. 19 percent si myslí, že v manželstve neexistuje niečo také ako znásilnenie a 11 percent si myslí, že udretie ženy alebo partnerky násilím nie je. Počas testov Pendolino láme ďalší rýchlostný rekord v Poľsku: 293 km/h. Krakov, tretie najzčistenejšie mesto Európy zakazuje kúrenie uhlím. Obyvatelia Olštýna hovoria, čo v meste najviac potrebujú: cyklistické chodníky, športovú halu a významný festival. A nové cesty, aby zvíťazili nad večnými zápchami. Prekvapuje nízka podpora električkovej siete, vlajkovej investície mesta. Zástupca primátora objasňuje: „Zdá sa mi, že veľa ľudí už dávno necestovalo modernou električkou.“ Varmská jeseň je v plnom prúde, je sivo a škaredo. Bez ohľadu na to, čo ukazujú teplomery, všetci cítia, že je príšerne chladno. V ovzduší visí hmla, na ulici mrznúce mrholenie.

1

Prokurátor Teodor Szacki si nemyslel, že si ktokoľvek zaslúži smrť. Nikdy. Nikto, bez ohľadu na okolnosti nesmie nikoho iného zbaviť života, ani proti zákonu, ani v súlade s ním. Bol o tom odjakživa, odkedy o sebe vedel, hlboko presvedčený. Teraz, keď stál pred semaforom na križovatke Vojenskej a Sta-

ničnej, po prvý raz si uvedomil, že jeho dogma sa otriasa v základoch.

Na jednej strane ulice boli bytovky a na druhej nemocnica, oproti nemocnici boli akési pavilóny, na ktorých obrovský banner propagoval „bazár búnd“. Szacki sa na chvíľu zamyslel, či to znie dvojznačne iba v jeho prokurátorskej hlave. Typická križovatka vo vojvodskom meste, dve ulice sa tu križujú iba preto, že sa niekde križovať musia. Nikto tu nespomalí preto, aby obdivoval výhľad za oknom, ľudia tadiaľto iba prechádzajú a nič viac.

Vlastne neprechádzajú. Dojazdievajú, zastavujú, stoja ako ovce a čakajú na zelenú. Za ten čas im narastajú sivé brady, ktoré sa na kolenách vršia do kôp, chodidlá sa im zlievajú s pedálmi a na končekoch prstov sa objavujú krahulčie pazúry.

Keď sa hneď po presťahovaní v Olštýnskych novinách dočítal, že jedinec, ktorí riadi premávku v meste, neverí zelenej vlne, pretože vtedy ľudia jazdia prirýchlo a vytvárajú tým nebezpečenstvo v cestnej premávke, napadlo mu, že je to možno aj vtipné. Ale vtip to nebol. Zakrátko zistil, že v tomto, napokon nie príliš veľkom meste, ktoré sa pešo dá prejsť za polhodinu a kde sa všetka doprava odohráva na širokých uliciach, stoja všetci v nepretržitých zápchach. Je pravda, že im hrozila smrť, ale – a to treba dať úradníkovi za pravdu – aspoň nevytvárali nebezpečenstvo pre iných účastníkov cestnej premávky.

Navyše, nikto neveril tomu, že obyvatelia Olštýna dokážu normálne odbočiť vľavo, pričom dajú prednosť oproti idúcim vozidlám. Preto to bolo v obave o ich bezpečnosť na každej križovatke zakázané. Každá ulica smerujúca ku križovatke dostala postupne zelenú len pre seba, zvyšné iba poslušne stáli a čakali.

Veľmi dlho stáli a čakali.

Szacki nahlas zahrešil, keď na Staničnej, dvesto metrov pred jeho citroenom naskočila oranžová. Nemal šancu to stihnúť. Zastavil, zaradil neutrál a ťažko si povzdychol.

Z oblohy sa valila akási varmská plušť, ani dážď, ani sneh,

ani krúpy. Toto čosi zamrzalo, len čo dopadlo na sklo a ani stierače prepnuté na vyššiu rýchlosť nedokázali nad tajomnou hmotou zvíťaziť. Kvapalina do ostrekovačov ju iba rozmazávala. Szacki nemohol uveriť, že žije na mieste, kde sú takéto atmosférické javy možné.

Lutoval, že Poľsko nemá zámorské kolónie, stal by sa prokurátorom na nejakom rajskom ostrove a tam by stíhal obstarožné dôchodkyne za to, že navádzajú čašníkov a učiteľov rumby na rôzne sexuálne aktivity. Ale pri jeho šťastí by jedinou poľskou kolóniou bol pravdepodobne ostrov v Barentsovom mori, kde dôchodcovia neexistujú, lebo štyridsiatky sa tu nedožije nikto a čašníci držia vodku v mrazničke, aby nezamrzla.

Z nudy si začal predstavovať, čo by urobil s olštýnskym dopravným inžinierom. Kolkými spôsobmi by ho potrestal, akú bolesť by mu zadal. Vtedy sa jeho dogma o nezabíjaní začala otriasať, čím rafinovanejšie tortúry Szacki vymýšľal, tým väčšiu radosť a zadostučinenie pociťoval.

Prešiel by na červenú, nebyť toho, že ako prokurátor nemohol normálne dostať pokutu, zaplatiť a na celú vec zabudnúť. Keby ho chytili dopraváci, musel by priznať svoju profesiu, polícia by jeho nadriadenému musela poslať informáciu o udalosti a požiadať o potrestanie cestného piráta v talári. Obyčajne sa to končilo napomenutím, ale zostávalo to v spisoch, špinilo to priebeh služby a v závislosti od zlomyseľnosti nadriadeného sa to mohlo odraziť aj na plate. Szacki mal dojem, že v novej práci ho aj tak nemilovali, radšej sa tomu teda vyhol.

Konečne vyrazil, prešiel okolo nemocnice, minul bordel a starú vodárenskú vežu a jemným oblúkom vošiel do Kościuszkovej ulice, pričom si na semafore odstál svoje. Tu sa už bolo na čo pozrieť, bola tu predovšetkým úctyhodne obrovská budova Správneho súdu, ktorý kedysi postavili ako rezidenciu pre olštýnsky vládny obvod vo Východnom Prusku. Budova bola veľkolepá, majestátna a dôstojná. Päť metrové more červenej tehly stojace na základoch, vybudovaných z tesaného kameňa. Keby to záviselo od Szackého, do tejto budovy by

umiestnil všetky tri olštýnske prokuratúry. Nazdával sa, že má veľký význam, či svedkovia vchádzajú po širokých schodoch do budovy tohto typu, alebo do biednej budovôčky zo sedemdesiatych rokov, kde sídlil jeho okres. Klienti by mali vedieť, že štát reprezentuje majesťat a moc, ktoré stoja na kamenných základoch a nie na úsporách, nedokončenosti, provizóriu, teracovej dlažbe a olejovej farbe do výšky obkladu.

Prusáci vedeli, čo robia. Narodil sa vo Varšave, zo začiatku ho preto iritovala úcta Olštýnčanov k staviteľom ich malej vlasti. Jemu Nemci nepostavili nič. Zmenili hlavné mesto na kopu ruín, vďaka čomu sa Varšava stala tragickou karikatúrou metropoly. Nikdy ich nemiloval, ale musel uznať, že všetko, čo bolo v Olštýne pekné, čo tomuto mestu dodávalo charakter a vďaka čomu dokázalo zaujať neobvyklou krásou tvrdej a otužilej severskej ženy, že toto všetko postavili Nemci. Všetko ostatné bolo prinajlepšom neutrálne, ale najčastejšie škaredé. V niekoľkých prípadoch až natolko ohyzdné, že hlavné mesto Varmaska sa bežne stávalo terčom výsmechu celého Poľska pre architektonické nepodarky, ktorými ho s nekonečnou tvrdohlavosťou skrášľovali.

Netrápilo ho to, ale keby bol starým Nemcom, ktorý sa vybral na sentimentálnu cestu do krajiny detstva, asi by sa rozplakal.

Šiel po Kościuszkovej, prešiel cez Piłsudského, odbočil do Mickiewiczovej, minul Kopernikovu a na ulici Dąbrowszczakovcov si našiel miesto na parkovanie. Keď vystupoval, ironicky mu napadlo, že rovnako ako v každom meste na tzv. Získaných územiach, aj tu dali uliciam silné národné názvy, bolo tu nemožné natrafiť napríklad na križovatku ulice Obuvníckej a Kotlárskej.

Gymnázium, do ktorého smeroval, bolo pomenované, ako inak, podľa Adama Mickiewicza. Ale prvé ročníky sa tu o poľskom národnom bardovi neučili, len o Goethem a Schillerovi. Keď sa pozrel na budovisko z červenej tehly z devätnásteho storočia, znova mu napadlo, že na budove naozaj záleží. Bola by to obyčajná, veľká postnemecká škola, nebyť neogotických

ozdobných prvkov – ostrých štítov, oválnych okulusov a obrovských okien v strednej časti budovy. Budove to dodávalo surový, náboženský charakter, v predstavách sa vynárali hororové scény o didaktickom experimente, v ktorom sa všetko skončilo zle. Rádové sestry so zovretými perami, deti sediace bez jediného slova v identických uniformách, všetci sa tvária, že nepočujú zvierací rev spolužiaka, ktorý sa už po tretí raz nepripravil. Nikto ho nebije, to nie. Iba musí osamote stráviť jednu hodinu v podkroví. Nikomu sa tam ešte nič nestalo. Ale nikto sa odtiaľ nevrátil rovnaký. Sestry to volajú „doučovanie“.

„Prokurátor Szacki?“

Chvíľu sa neprítomne pozeral na ženu, ktorá pred ním stála vo dverách.

Prikývol a stisol natiahnutú ruku.

Učiteľka ho previedla cez školské chodby. Vnútro sa nevyvíjalo takmer ničím zvláštnym. Iba niektoré prvky – dverové otvory zakončené jemnými oblúkmi, hrubé steny, drevené dvere charakteristicky rozdelené na štvorce a obdĺžniky – mu pripomínali prázdny s rodičmi, ktoré strávili pri mori v chalupe po Nemcoch neďaleko Koszalina. Určite by tu aj bolo cítiť rovnakú vôňu tehlových stien, keby tu nos nedráždila zmes nástročných hormónov, dezodorantov a prostriedku na podlahu.

Nestihol ani zauvažovať, či mu je ľúto za gymnaziálnymi časmi a či by znovu chcel prejsť peklom mladosti, keď vošli do auly, kde prítomní študenti odmeňovali potleskom tri ženy v rozličnom veku, ktoré práve ukončili diskusiu a usmiate stáli na vyvýšenom pódiu.

„Pripravili ste si nejaký krátky prejav?“ opýtala sa ho šeptom učiteľka. „Mládež sa na to veľmi teší.“

Pritakal a napadlo mu, že dokonca aj trestný zákon dovoľuje oklamať vo vlastný prospech.

Zatiaľ sa neďaleko Olštýna, ani blízko ani priveľmi ďaleko, v nenápadnom dome na ulici Rovnej, do neveselých myšlienok o sebe pohrúžila obyčajná, priam štatistická žena. Práve prišla k záveru, že už v momente narodenia bola nanič. Pretože predtým mala celých deväť mesiacov na to, aby sa vzdialila od svojho ideálneho ja. Predstavovala si to tak, že možno už vo chvíli počatia ručička na manometri jej božskej stupnice stála uprostred zeleného poľa a náhle sa pohla úplne nesprávnym smerom. Nie natoľko, aby bola chorá, postihnutá alebo hlúpa – nič z toho. Ručička sa jednoducho pohla a poskočila zo zelenej na oranžovú. Keď sa prvá bunka – ktovie, možno ešte celkom dobrá – rozdelila na dve, boli to dve prvé časti jej nedokonalého ja. Potom to už išlo dolu vodou a vo chvíli narodenia sa skladala z takého veľkého počtu ničomných buniek, že straty boli neodvratné.

Zoznam jej nedokonalostí bol nekonečný, paradoxne, tie psychické boli ľahšie znesiteľné, o tých vedela len ona. Netrepezlivosť. Nesystematickosť. Porucha koncentrácie. Nedostatok empatie. Nedostatok materského inštinktu, ten ju bolel hádam najviac. Svojim známym opakovala, že čo už narobí, len vlastné dieťa dokáže zničiť, len vlastné jej nelezie na nervy. Všetci sa smiali, ona sa tiež smiala, ale nie na tom, čo povedala, ale na tom, že je to totálna hlúposť – vlastné dieťa jej liezlo na nervy najviac. Aj vtedy, keď nemala zrkadlo, stačilo, že sa pozrela na hranaté decko s malými očami a videla seba, všetky svoje zbastardené gény vyprodukované zbastardenými bunkami.

Malé oči, presne. Ťažko ich ukryť. Vlasy sa dajú ešte prinajhoršom zafarbiť a upraviť, úzke ústa zväčšiť, špicaté uši zakryť. Ale malé oči? Neexistoval taký mejkap, ktorý by zamenil tieto zvieracie okále zasadené hlboko v očných jamkách na pekné mandľové oči. Také oči, ktoré by ju zachránili a mohli povedať: v podstate nič zvláštne, ale tie oči, asi stála vpredu, keď Boh rozdával krásu. Žiaľ, nestála vpredu.

Oči sa nedali ukryť a ani postava, na tú sa tmavé okuliare nasadiť nedajú. Tá postava ju bolela najviac. Nevynímala sa ničím. Keby bola veľmi štíhla, vzbudzovala by obdiv. Keby bola plnšia, tiež. Keby mala obrovské prsia, celé vojsko by sa za ňou obzeralo. A on by povedal: ach, tie moje kozy, tie moje milované koziská. Ale nie, ona bola štvorcová, či skôr pravouhlá. Bez bedier a drieku, s nohami ako sedlička, takými, na ktorých sa dá prestáť celý deň. Nebola úplne plochá, ale nebolo ju za čo chytiť, aj tlstejší chlapi mávajú občas také prsia. A tie ramená, ako keby stále nosila blúzku s vypchávkami, v deväťdesiatych rokoch boli také moderné.

Práve sa pokúšala zladiť dlhú sukňu a sveter tak, aby sa zdalo, že má driek a bedrá. Dnes jej veľmi záležalo na tom, aby vyzerala krajšie ako obyčajne. Aby mala pre neho niečo špeciálne, aby vedel, že to nebol omyl.

Z obývačky sa ozval sklamaný rev. Ako inak, veď už celú štvrt hodinku nie je pri ňom, keby to dokázal, zavolať by aj na tiesňovú linku. Hodila sveter na poličku pod zrkadlom a pobehla k dieťaťu. Malý kľačal pri gauči, hlavu mal schovanú do vankúša a plakal.

„Čo sa stalo?“

„Necem.“

„Čo nechceš?“

„Nie.“ ukázal na televízor.

„Nechceš tú rozprávku?“

„Nie.“

„Chceš inú rozprávku?“

„Nie.“

„Boba?“

„Nie.“

„Franklina?“

„Nie, nie, nie!“

Už sa smial, zdalo sa mu, že je to skvelá zábava. Slzy na lícach mu ešte nevyschli. Vraj s deťmi je to tak, dokážu v momente zabudnúť na zlé emócie. Nevedela, aký hormón bol za to zod-

povedný, ale mali by ho odizolovať a predávať v tabletkách. Kúpila by si celé vrece.

„Zebru?“

„Nie.“

„Modrého medvedíka?“

„Nie.“

„Kokot s makom?“ tón jej hlasu sa nezmenil ani o tisícinu oktávy.

„Nie. Cika.“

Zasmial sa tak sladko, ako keby rozumel, o čo jej ide. Pretrela si tvár dlaňami. Je z nej naozaj vynikajúca matka. Nakoniec vypla všetko, lebo si nepamätala, kde je cédečko s Krtkom a našťastie práve bežali reklamy, ktoré na malé dieťa pôsobili ako heroínová dávka. Malý ustrnul s polootvorenými ústami, ona sa pozrela na hodinky a šla dať do mikrovlnky palacinky s tvarohom.

Nevie, čo sa deje s tým časom, už pred hodinou mal obedovať. A vôbec, niečo by mala urobiť. Trčí celý deň doma a keď sa vráti on, môže mu ponúknuť len dvojdňové palacinky zohriate v mikrovlnke. Aj keby k tomu urobila šľahačku a rozmrazila maliny, stále to budú len dvojdňové palacinky.

Čo povie? Prepáč, drahý, celý deň som sa snažila zladit' si také oblečenie, aby si si nevšimol, že tvoja žena nemá driek.

V hrdle pocítila, ako rastie panika a mení sa na tretiu mandľu. S ťažkosťou prehltila slinu. Prečo niečo neurobí? Prečo je taká naničhodná? Taká – nedokáže to ani slovami vyjadriť – mľandravá. Presne tak, mľandravá, každá slabika v tom slove znie ako facka: mľan – dra – vá. Prvá je mľaskavá, nepresvedčivá, druhá je surová, nečakaná.

Prečo niečo neurobí? Má skvelého syna, skvelého muža, dom pri lese, nemusí pracovať, k šťastiu jej chýba iba práca. Zober malého, choď do Lidla a urob nejakú poriadnu večeru. Presne tak!

Vybrala z mikrovlnky palacinku, usadila syna na plastovú stoličku na kŕmenie, hneď sa rozplakal, nemal rád, keď sa niečo

dialo náhle. Pobožkala ho na čelo a otočila stoličku smerom k televízoru, nemala čas na správnu výchovu, ak všetko mala postíhať. Rozkrájala palacinku a odbehla k zrkadlu, päť minút bude jesť, zatiaľ sa oblečie a trochu nalíči.

„Necem,“ ozvalo sa z jedálne.

„Chceš, chceš, výborná palacinka, jedz sám ako veľký chlapec, o chvíľu pôjdeme na prechádzku.“

V hlave si robila nákupný zoznam. Jednoducho, efektívne a rýchlo. Hovädzina na grile, smotanovo-nivová omáčka. Zemiaky v prášku, voda, mixér, dá sa to naservírovať ako v reštaurácii. Každému z toho pyrú urobí na tanieri iniciálku mena. Malý si určite dá tiež, každý chlap má rád zemiaky, jednoduché. Nejaká zelenina, nie sáčková, tú neznáša. Zelený hrášok, zelený hrášok v majonéze. Trochu hrášku si nechá, urobí z toho na pyrú nejaký vzor.

V topánkach už letela do jedálne, zobrala ešte malého kombinézu, aby sa už nevracala.

To, čo tam zbadala, sa dá slovami len ťažko opísať.

Jej synovi sa podarilo vytlačiť tvaroh z každého kúska palacinky. A rozmazať to po sebe, po stoličke, po stole, a čo je horšie, aj po ovládači. Nadupanom ovládači, vianočnom darčeku, ktorý sa dal naprogramovať tak, aby sa ním súčasne dal ovládať televízor, set-top box od káblvky, dévedečko a veža. Čierny dizajnový predmet s dotykovou obrazovkou teraz vyzeral, akoby bol pozliepaný z tvarohu. Malý ním mieril na televízor.

„Cika.“

Zakrútilo sa jej v hlave. Kľakla si k stoličke, na kúsku palacinky sa jej pošmyklo koleno.

„Počúvaj ma, synček, musím ti povedať niečo dôležité,“ začala pokojne. „Si skurvené, zlomyseľné, zlé decko. Nenávidím ťa. Nenávidím ťa tak veľmi, že mám chuť odtrhnúť ti tú tvoju holú hlavu a dať ju na policu s plyšákmi vedľa pojebaného Krtka, ktorý sa vzdal Nemcom bez jediného výstrelu. Chápeš?“

„Cika?“